

Elouise Kluyvers

Jimmy's kerstkaart

*Het bekroonde kerstverhaal
Zie de zevende opgave*

Jimmy staart mismoedig voor zich uit. Buiten sneeuwt het. De zachte vlokken hechten zich vast aan de vuile ramen van het krot, waarin Jimmy woont. Terwijl hij ernstig naar zijn zwarte handen kijkt, peinst hij over Kerstmis en daarbij gaan zijn gedachten onwillekeurig terug naar het vorige jaar, toen dat gekke, onwezenlijke, dat wrede gebeurde.

Net als alle andere jaren had hij zich toen al weken op Kerstmis verheugd. Dit feest hield voor hem niet, zoals voor zo vele anderen, een paar gezellige dagen in, met veel eten en drinken, nee, het was voor hem de avond op het Marktpllein bij de grote kerstboom, versierd met honderden lichtjes.

Ieder jaar stond die daar, in hun kleine dorpje, en op Kerstavond mocht iedereen er naar komen kijken. Jimmy vond de glinsterende lampjes altijd prachtig. Je kon er allerlei spelletjes mee uithalen, zoals je ogen half dichtknijpen. Dan vloeiden het groen van de boom, de kaarsjes en de bruine, zwarte en witte gezichten van de andere mensen ineen tot één groot licht.

Dit spelletje deed Jimmy graag. Dan kreeg hij altijd zo'n blij gevoel van binnen; zo zou het wel zijn in de hemel: *alle* mensen van *alle* kleuren worden *één* in het grote licht dat hen omringt.

Welnu, vorig jaar was hij bezig met het zelfde spelletje, hij weet nog precies waar hij toen stond: helemaal in de uiterste hoek van het afgezette gedeelte waar de negers mochten staan. Aan de andere kant van het touw was eerst een stukje niets, en dan kwamen de stoelen van de blanken.

Hij stond daar dus en keek door zijn oogharen naar de boom en naar de mensen, die van heinde en ver waren samengestroomd. Buiten het dorp zag je die stroom al, in het dorp splitste deze zich; de blanken naar de stoelen, de negers naar hun hoek.

Plotseling hoorde Jimmy een gerucht naast zich, langzaam maakte hij zijn ogen van de boom en de mensen los, en keerde zich om naar de lege ruimte. Daar stond een man met een lange, witte baard en donkere, doordringende ogen. Hij stond daar in het niets, kaarsrecht en mild.

Traag keerde de man zich nu ook naar Jimmy, waarbij hij zag, dat deze hem in stomme verbazing aanstaarde. Hij glimlachte en stapte, of liever gezegd schreed naar de negerjongen toe. „Gelukkig Kerstfeest, jongen, moge het Christuskind je zegenen,” bromde de diepe bas van de man.

Jimmy antwoordde bedeesd: „Ook gelukkig Kerstfeest; maar wilt U alstublieft weggaan? Als de witte mensen zien, dat U hier bij de negers staat, en met één van hen praat, worden ze vast razend op U en ook op mij.”

Maar de oude man schudde glimlachend zijn hoofd en zei: „Ach domme jongen, de mensen worden niet boos op mij en jij moet niet bang zijn.”

„Ja maar . . .”

„Houd nu toch eens even je mond, je laat mij niet uitspreken, ik heb iets voor je.”

Haastig pakte hij een briefkaart uit zijn tas, die over zijn schouder hing.

„Alsjeblieft, kijk er veel naar en doe je best het ook na te streven.”

Na dit gezegd te hebben verdween de zonderling in de menigte.

Jimmy was zo verbaasd, dat hij niets kon zeggen en omdat de bijeenkomst op het Marktplaatsje toch bijna afgelopen was, rende hij vlug naar huis om eens goed over het geval te kunnen nadenken.

Onder het lopen bekeek hij wat hij nu eigenlijk gekregen had. Het was een doodgewone kerstkaart, maar het plaatje was heel erg mooi. Er stonden de Drie Wijzen op, knielend in de stal voor het kind Jezus. Een zwarte, een blanke, en een gele Wijze. Jimmy vond het een mooie kaart en hij besloot hem goed te bewaren.

De volgende dag hoorde Jimmy iets wat hij totaal niet begreep, namelijk dat er op de Marktkerstbijeenkomsten het volgend jaar geen negers meer zouden worden toegelaten, daar er ongeregeligheden waren voorgekomen.

Was hem dan dit ook al ontnomen? Mochten ze dan niet eens meer Kerstmis vieren? Thuis vierde hij het niet, daar zijn vader en moeder het met Kerstmis veel te druk hadden in het hotel, waar zij als afwassers hielpen.

Jimmy was woedend. Vol haatgevoelens jegens hen, die hem dat geleverd hadden, liep hij door de sloppen van zijn woonplaats.

Hij wilde nooit, nooit meer Kerstmis vieren. Hij wilde, ja hij wilde, dat hij alle blanken kon vermoorden . . .

Nu, een jaar later, zit hij in huis, terwijl de sneeuw valt en hij in de verte de blanken hoort zingen op het plein, terwijl de klokken beieren:

Kerstmis, Vrede op Aarde.

Mistroostig kijkt hij voor zich uit, teleurgesteld in de mensheid, in het Christuskind en in Kerstmis. En dan denkt hij plotseling aan de kaart, die hij van de vreemde oude man heeft gekregen. Hij had er eigenlijk nooit meer over nagedacht, te vervuld als hij was over de belediging, de negers toen weer aangedaan. Wat had die man ook weer gezegd?

„Streef het na.”

Het nastreven. Wat moest hij nastreven? Op de kaart stonden drie Wijzen aandachtig geknielend voor het Kind. Hoe moest *hij* dat nastreven? *Hij* was toch geen wijze en het Kind was er niet meer.

Diep denkt hij over dit probleem na. Ja . . . dit zal het zijn. De oude man bedoelde, dat de blanken en de negers sámen Kerstmis moesten vieren. Maar dat was verboden! Die verdomde witte gluipers ook - hij vloekt. Dan zegt zijn geweten:

„Haat de blanken niet. Buig je hoofd en kniel *in gedachten* samen met hen neer voor het Kerstkind. Ontmoet hen dáár, voor de Kribbe.

Als je dat doet, draag je bij tot de werkelijke *Vrede*.

Nu weet Jimmy het..

Dat is het wat de oude man hem met de kerstkaart wilde vertellen.

Hij moet de blanken niet haten, maar zich één met hen proberen te voelen in een gezamenlijke liefde voor het Kerstkind.

Meer dan honderd tekeningen werden ingezonden als illustratie bij het Kerstliedje van Mejuffrouw Labberton, dat in het Kerstboek van het vorig jaar heeft gestaan. Wij drukken hier een van de mooiste af: de tekening die Ingrid Smulding maakte.